

ВОВКИ І БЕЗ ОВЕЧОК СИТІ

Куди, скажіть, мені подіти
Студентські дні, роки і миті?
Без них не хоче й старість жити,
Поки я тут, на цьому світі.

Лягаю спати й просинаюсь –
Вони у пам'яті постійно...
Дзвінка чи зустрічі чекаю
В нудьзі роками безнадійно.

У небі сонячно чи хмари,
А ми без квітів й шоколаду
Щодня, коли скінчались пари,
Спішили Ботанічним садом.

На Кловський, в Бровари й Бориспіль
Проводив вас, а сам трамваєм...
Стежки студентські, хоч тернисті,
Мені тоді здавались раєм.

А потім часто зустрічались,
Коли був привід, чи й без нього,
Так буде все життя, здавалось, –
Ми давні друзі й слава Богу.

Первістку нашу охрестили,

Ми з Лідою були вам вдячні,
Здавалось, дружбу й це зміцнило,
Та вийшло, мабуть, необачно.

Востаннє бачились у мене
Коли стрічав шестидесятий,
Хто ж знав, що так життя поверне,
Й не станем більше зустрічатись.

Але чому? Невже дороги
Нам перебігла чорна кішка?
Чи не було ні в кого змоги? –
Припущення це, як насмішка...

Вже рік минув, як я без Ліди,
Жаль тільки, правди не дізнаюсь,
Що ж, не питатиму в Феміди,
Без відповіді так й сконаю.

Хай зігрівають спраглу душу
Студентські дні, роки і миті,
Юнацьку вірність не порушу
Вовки і без овечок ситі.

Дата написання вірша: 2022-10-28